

Arrest

nr. 105 811 van 25 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart allen van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde dag, beide beslissingen aan de verzoekster ter kennis gebracht op 28 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 oktober 2011 nr. X.

Gezien het arrest nr. 221.440 van 21 november 2012 van de Raad van State waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 oktober 2011 nr. X wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. HELSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster vroeg op 4 januari 2005 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 16 februari 2005 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekster een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 26 augustus 2005 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 23 december 2008 diende de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 18 mei 2009 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna "de staatssecretaris" genoemd) de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2008 onontvankelijk werd verklaard.

Op 4 februari 2011 deelde de federale politie mee dat het paspoort dat door de verzoekster werd neergelegd niet in overeenstemming is met de officiële documentatie. Hierop werd de beslissing van 18 mei 2009 ingetrokken.

Op 14 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2008 onontvankelijk werd verklaard. Op 20 mei 2011 werd aan de verzoekster en haar minderjarige kinderen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Deze beslissingen werden echter op 30 juni 2011 ingetrokken. Het beroep dat de verzoekster tegen de beslissing van 14 april 2011 alsook tegen het op 20 mei 2011 betekende bevel had ingediend, werd bij 's Raads arrest nr. 65 749 van 25 augustus 2011 verworpen gezien het beroep zonder voorwerp was geworden.

Op 1 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2008 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 28 juli 2011 en waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.12.2008 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen: Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. :

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 5 van de wet van 15 september 2006.

Uit het rapport van de federale politie dd. 04.02.2011 (zie administratief dossier) blijkt dat het identiteitsdocument dat betrokkene voorlegde in haar 9ter aanvraag vervalsingen/anomaliën bevat, nl.: fouten in de MRZ-code. De vraagstelling naar de correcte nationaliteit van betrokkenen is van essentieel belang in het kader van de aanvragen op basis van artikel 9ter, aangezien bij de beoordeling dient te worden onderzocht of de medische aandoening behandelbaar is in het land van nationaliteit. Het is derhalve aan de betrokkenen om het bewijs aan te brengen van hun nationaliteit.

Het Grondwettelijk hof stelt in haar arrest nr 193/2009 dd 26.11.2009 dat een dergelijk onderzoek naar medische zorgen in het land van herkomst vereist dat betrokkene zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld (B.5.2.) [...] Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. (B.5.3.) Doch betrokkene laat in huidig verzoekschrift na om zijn identiteit op een andere afdoende wijze aan te tonen. Betrokkene legt in de aanvraag een kopie voor van een attest dat verzoekster ongehuwd is, een attest van nationaliteit/verblijf, een geboorteakte en een attest van nationaliteit van de ambassade. Echter geen van deze documenten laten toe een fysieke band vast te stellen met verzoekster. Bijgevolg is in huidig verzoekschrift een gebrek aan "enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld."

Derhalve is deze aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken."

Op 28 juli 2011 wordt aan de verzoekster en haar minderjarige kinderen eveneens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 28 juli 2011 en waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid wordt aan S(...), C(...), (V) + kinderen S(...) J(...) en S(...) Jo(...)
geboren te (...)*

onderdaan van NIGERIA

verblijvend: (...) het bevel gegeven om uiterlijk op 27-08-2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet en artikel 100, vijfde lid, van het koninklijk besluit: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd ; betrokkene verblijft reeds in het Rijk sedert 16-02-2005".

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel.

2.1.1 Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op 18.5.2009 de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond art 9ter te verkrijgen ontvankelijk had verklaard (stuk 3) en bijna twee jaar later op 14.4.2011 de ontvankelijkheidsbeslissing intrekt en de aanvraag onontvankelijk verklaart, (stuk 4). Om nadien de onontvankelijkheidsbeslissing opnieuw in te trekken op 30.6.2011 (stuk 6) en 1 dag later opnieuw te beslissen dat de aanvraag onontvankelijk is. (stuk 2)

Terwijl het vertrouwensbeginsel bepaalt dat wie op goede gronden erop mag vertrouwen dat de overheid een bepaald besluit neemt, daar ook recht op heeft.

Verzoekster mocht er na 18.5.2009 van uit gaan dat zij haar nationaliteit voldoende had aangetoond zodat het onderzoek ten gronde zou aanvangen.

Door na twee jaar de genomen ontvankelijkheidsbeslissing in te trekken en nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing te nemen, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster heeft dit opgeworpen in haar beroep tegen de beslissing van 14.4.2011.

Dit beroep werd echter afgewezen omdat de beslissing werd ingetrokken zodat het beroep doelloos was geworden, (stuk 5)

Verzoekster had dus terug hoop, zij dacht dat de beslissing werd ingetrokken omdat de argumentatie in het beroep de Dienst Vreemdelingenzaken had overtuigd.

Niets bleek minder waar.

1 dag later op 1.7.2011 werd de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard om dezelfde reden !

Alvorens een beslissing te nemen, had de Dienst Vreemdelingenzaken de stukken zorgvuldig moeten onderzoeken zodat deze van de eerste keer een degelijke beslissing had kunnen nemen.

Door dit niet te doen wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verzoekster mocht erop vertrouwen dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar aanvraag zorgvuldig had onderzocht alvorens een beslissing over de ontvankelijkheid te nemen. Zij mocht er na de eerste beslissing dan ook van uitgaan dat het onderzoek ten gronde was aangevangen zodat over de ontvankelijkheid geen tegenovergestelde beslissing meer zou worden genomen.

In ieder geval moest verzoekster zich er niet aan verwachten dat de Dienst Vreemdelingenzaken 3 keer van gedacht zou veranderen !

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2 Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het gewekte vertrouwen niet mag beschamen, moet immers aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen (dit is vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, VERMEULEN; RvS, 23 januari 2006, nr. 154.045, VANDAMME; RvS 4 februari 2010, nr. 200.424, b.v.b.a. IMMO CHRISTOPHE PROMOTION; RvS 29 maart 2010, nr. 205.465; RvS 6 september 2010, nr. 207.230, MAHIEU).

2.1.3 Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.1.4 De verzoekster is van oordeel dat de verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld en het bij haar gewekte vertrouwen heeft beschaamd door de eerdere beslissingen die in het kader van haar verblijfsaanvraag werden genomen in te trekken en tweemaal een nieuwe beslissing te nemen.

2.1.5 Uit gegevens van het administratief dossier blijkt dat in het kader van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet inderdaad voorafgaand aan de eerste thans bestreden beslissing reeds tweemaal een andere beslissing werd genomen die vervolgens werd ingetrokken.

Het gaat enerzijds om de beslissing van 18 mei 2009 waarbij de verblijfsaanvraag aanvankelijk onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd op 14 april 2011 ingetrokken en op diezelfde dag werd een nieuwe beslissing genomen, waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Anderzijds stelt de Raad samen met de verzoekster vast dat ook de beslissing van 14 april 2011 waarbij haar verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard, werd ingetrokken en dit op 30 juni 2011. Vervolgens nam de gemachtigde van de staatssecretaris op 1 juli 2011 een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag wederom onontvankelijk werd verklaard. Dit is de eerste thans bestreden beslissing.

Waar de verzoekster in haar uiteenzetting ter ondersteuning van het middel beide intrekkingen viseert, dient onderscheid te worden gemaakt tussen de intrekking van de beslissing van 18 mei 2009 en de intrekking van de beslissing van 14 april 2011.

2.1.6 De beslissing van 18 mei 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard, komt voor als een individuele rechtshandeling die aan de verzoekster bepaalde rechten toekent. In toepassing van artikel 7, § 2, tweede lid van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd de verzoekster blijkens de stukken van het administratief dossier immers op 18 mei 2009 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Individuele constitutieve rechtshandelingen kunnen, ter wille van de rechtszekerheid, slechts onder welbepaalde voorwaarden worden ingetrokken. In principe kan dergelijke rechtshandeling, wanner zij onregelmatig is, slechts worden ingetrokken binnen de termijn voor het instellen van een beroep bij de Raad en bij uitbreiding tot aan het sluiten der debatten wanneer daadwerkelijk een beroep werd ingesteld. Daarbuiten kan deze rechtshandeling slechts worden ingetrokken wanneer de handeling door een zo grove onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden, wanneer zij door bedrog is uitgelokt of wanneer een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toestaat (zie de vaste rechtspraak van de Raad van State hieromtrent, o.m. RvS 18 januari 2013, nr. 222.134, RvS 12 oktober 2009, nr. 196.575; RvS 18 december 2008, nr. 188.624; RvS 12 oktober 2007, nr. 175.722; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de intrekking van de beslissing van 18 mei 2009 is gemotiveerd als volgt:

“De instructies d.d. 18 mei 2009 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15.09.2006, worden ingetrokken en als nietig beschouwd.

Op 18.05.2009 werden bovenstaande betrokkenen in het bezit gesteld van een A.I. Uit het rapport van de federale politie (zie administratief dossier) dd. 04.02.2011 blijkt echter dat het identiteitsdocument (S.C.) dat werd voorgelegd vervalsingen/anomalieën bevat, nl.: fouten in de MRZ-code.

Een nieuwe onontvankelijke beslissing voor de 9ter aanvraag dd. 23.12.2008 zal worden genomen.”

Het verslag van de federale politie van 4 februari 2011 is bijgevoegd in het administratief dossier. Uit dit verslag blijkt dat het Nigeriaanse paspoort van de verzoekster inderdaad niet overeenstemt met de officiële specimen en dat er vervalsingen/anomalieën werden vastgesteld met name fouten in de MRZ-code.

De verzoekster betwist niet dat zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een paspoort voorlegde met fouten in de MRZ-code. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekster dat deze laatste zelf haar handtekening niet op het document plaatste maar dat zij het vanuit België had aangevraagd en enkel foto's opstuurde. De advocaat van de verzoekster bevestigt ter terechtzitting bovendien dat het voorgelegde paspoort geen geldig identiteitsdocument is.

Gezien het aldus buiten betwisting staat dat de verzoekster bij haar verblijfsaanvraag gebruik maakte van een ongeldig identiteitsdocument, dient te worden vastgesteld dat de beslissing van 18 mei 2009 waarbij haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard is tot stand gekomen op grond van het bedrieglijk handelen van de verzoekster (cf. RvS 12 oktober 2007, nr. 175.722) zodat de verweerder in alle redelijkheid en op goede gronden tot de intrekking ervan kon overgaan.

Bijkomend kan gewezen worden op het bepaalde in artikel 13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 13, § 5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 5. Gedurende een periode van tien jaar die volgen op de aanvraag tot machtiging tot verblijf, kunnen de minister of zijn gemachtigde een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van artikel 9ter en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, wanneer hij deze machtiging bekomen heeft op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de toekenning van de machtiging.”

Nu de wetgever er uitdrukkelijk in heeft voorzien dat het bestuur een machtiging tot verblijf bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gedurende een periode van tien jaar kan beëindigen wanneer de machtiging werd toegekend op grond van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de toekenning ervan, kan het bestuur *a fortiori* -wanneer nog geen verblijfsmachtiging werd verleend- de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard intrekken wanneer zij naderhand vaststelt dat bij de aanvraag vervalste documenten werden aangewend zonder dewelke de aanvraag niet ontvankelijk zou zijn verklaard.

2.1.7 De tweede intrekking die door de verzoekster geviseerd wordt, betreft de beslissing van 14 april 2011 waarbij haar verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Deze beslissing van 14 april 2011 werd door de verzoekster bestreden middels een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing bij de Raad. Hangende dit beroep, met name bij beslissing van 30 juni 2011 werd de beslissing van 14 april 2011 door het bevoegde bestuur ingetrokken. De Raad ziet dan ook niet in en de verzoekster toont niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de intrekking van de beslissing van 14 april 2011 onzorgvuldig handelen van de verweerder en een schending van het vertrouwensbeginsel impliceert. Immers heeft de verzoekster middels de intrekking van de beslissing van 14 april 2011 hetzelfde bekomen als hetgeen zij met haar annulatieberoep tegen deze beslissing beoogde, met name dat deze beslissing *ab initio* uit het rechtsverkeer wordt weggenomen.

In de mate dat de verzoekster de intrekking van de beslissing van 14 april 2011 bekritiseert, heeft zij geen belang bij het middel.

2.1.8 Uit de voorgaande bespreking blijkt dan ook dat de verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat de eerste bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze zou zijn tot stand gekomen. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het aan de verzoekster, als zorgvuldig handelend burger, toekwam om haar verblijfsaanvraag te staven met de nodige geldige identiteitsdocumenten zodat het bestuur over de nodige pertinente en rechtsgeldige identiteitsgegevens kon beschikken teneinde haar aanvraag om machtiging tot verblijf te beoordelen volgens de daartoe wettelijk voorziene criteria bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Nu uit de thans voorliggende gegevens blijkt en niet wordt betwist dat de verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf een vals paspoort heeft voorgelegd, staat vast dat de verzoekster de overheid met heeft misleid en zij daarmee een beslissing heeft uitgelokt waarbij haar verblijfsaanvraag initieel ontvankelijk werd verklaard. In deze omstandigheden kan de verzoekster niet dienstig voorhouden ten aanzien van het bestuur de rechtmatige verwachting te koesteren dat de aanvankelijke beslissing houdende de ontvankelijkheid van haar verblijfsaanvraag zou worden gehonoreerd. De beslissing houdende ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag van 18 mei 2009 is tot stand gekomen op grond van het bedrieglijk handelen van de verzoekster zelve zodat zij zich niet kan beroepen op enig voordeel dat zij middels dit bedrieglijk handelen heeft bekomen.

Er is te dezen dan ook geen sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.9 Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2 In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1 De verzoekster argumenteert als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing van 14.4.2011 stelt dat het verzoek op grond van artikel 9ter onontvankelijk is omdat het identiteitsdocument dat verzoekster voorlegde in haar 9ter aanvraag vervalsingen/anomalieën bevat, namelijk fouten in de MRZ-code, waardoor het volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet mogelijk was om de nationaliteit van verzoekster te achterhalen. (stuk 4)

Terecht wees de Dienst Vreemdelingenzaken erop dat het bewijs van nationaliteit van essentieel belang is omdat moet kunnen worden onderzocht of de medische aandoening van de kinderen behandelbaar is in het land van herkomst.

in haar verzoekschrift tot hoger beroep tegen de beslissing van 14.4.2011 heeft verzoekster gewezen op alle documenten die zij voorbracht om haar nationaliteit te bewijzen. Uit deze documenten blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster de Nigeriaanse nationaliteit heeft.

In de beslissing van 1.7.2011 wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet meer gezegd dat verzoekster haar nationaliteit niet afdoende bewijst.

De Dienst Vreemdelingenzaken is enkel nog van oordeel dat de bijgevoegde documenten niet volstaan om de identiteit van verzoekster te bewijzen.

Terwijl in de vorige beslissingen nooit werd gezegd dat de door verzoekster bijgevoegde documenten onvoldoende waren om haar identiteit te bewijzen.

Bij haar aanvraag heeft verzoekster ter bewijs van haar identiteit en nationaliteit verschillende documenten voorgebracht (stuk 10):

1 een kopie van het paspoort met fouten in de MRZ-code.

een kopie van het Nigeriaanse attest dat verzoekster ongehuwd is

een kopie van het Nigeriaanse attest van nationaliteit/verblijf

een kopie van een Nigeriaanse geboorteakte.

een kopie van het attest van de ambassade van Nigeria in België houdende de bevestiging van de nationaliteit van verzoekster.

Deze documenten bevatten samen alle essentiële identiteitsgegevens van verzoekster.

Het is voor verzoekster onmogelijk om een paspoort te verkrijgen in België aangezien de Nigeriaanse ambassade in Brussel niet over de nodige infrastructuur beschikt om de paspoorten te maken. (stuk 12)

Verzoekster heeft er daarom alles aan gedaan om haar identiteit op een andere wijze aan te tonen.

Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt dat een certificaat van nationaliteit uitgaande van de nationale autoriteiten van de verzoekende partij kan volstaan om de identiteit van de verzoekende partij aan te tonen. (stuk 13: RvV 21 september 2010, rev. dr. étr. 2010, 397.)

Desondanks is de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel dat de bijgevoegde documenten niet volstaan om de identiteit van verzoekster aan te tonen.

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken laten geen van deze documenten toe om een fysieke band met verzoekster vast te stellen

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er dus van uit dat de Nigeriaanse Ambassade in België valse documenten aflevert en legaliseert zonder verzoekster te hebben gezien.

Niets is minder waar.

Opdat verzoekster het certificaat van nationaliteit kon verkrijgen, moest ze langs de Nigeriaanse Ambassade in Brussel gaan.

Pas na een onderhoud met de ambassadeur en het natrekken van de nodige gegevens wordt een certificaat van nationaliteit afgeleverd.

Bovendien stemmen de gegevens afgeleverd door de verschillende autoriteiten allemaal overeen.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dus niet afdoende waarom de bijgevoegde documenten niet zouden volstaan als bewijs van identiteit van verzoekster.

Verzoekster wil ook nogmaals benadrukken dat de Dienst Vreemdelingenzaken sinds het indienen van de aanvraag op 2312.2008, nooit heeft gesteld dat de voorgebrachte documenten onvoldoende waren om de identiteit van verzoekster te bewijzen.

Integendeel, op 18.5.2009 werd de aanvraag van verzoekster ontvankelijk verklaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert geenszins waarom zij na 2,5 jaar van gedacht verandert. Hierdoor schendt zij artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.2 De Raad wijst erop dat de in de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

2.2.3 *In casu* verwijzen de motieven van de bestreden beslissing naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet en artikel 7, §§ 1 en 2 van het voornoemde Koninklijk besluit van 17 mei 2007. Tevens bevat de beslissing de volgende motivering in feite: “De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen: Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid).” Er wordt tevens gespecificeerd dat het identiteitsdocument dat de verzoekster bij haar aanvraag voorlegde vervalsingen/anomalieën met name fouten in de MRZ-code bevat en dat geen van de overige documenten die zij voorlegde, toelaten een fysieke band vast te stellen met de verzoekster zodat de aanvraag een gebrek vertoont aan “enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld”.

De motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt dan ook niet aangetoond.

2.2.4 Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt inzake de onontvankelijkheidsbeslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van de materiële motiveringplicht vergt in casu onderzoek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf wordt in casu onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen en bepaalt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : (...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;"

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

2.2.5 In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146)."

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet werd aldus gewijzigd om tegemoet te komen aan de wettigheidsvereisten die bleken uit het genoemde arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof.

Het Grondwettelijk Hof had geoordeeld dat de documentaire ontvankelijkheidsvereisten voor aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ruimer moeten worden geïnterpreteerd en dat ook andere documenten waaruit de identiteit blijkt moeten worden aanvaard. Evenwel dient te worden opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof expliciet heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is te vereisen dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zijn identiteit dient aan te tonen. In het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009, waarnaar de hierboven geciteerde memorie van toelichting verwijst, wordt er met name op gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde verder:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Hieruit volgt dat de bewijsvoering met betrekking tot identiteit aanzienlijk is versoepeld, doch dat in elk geval de identiteit, met inbegrip van de nationaliteit, van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld op grond van de bijgevoegde documenten.

2.2.6 Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of de verzoekster met de documenten die zij bij haar aanvraag voorlegde ook daadwerkelijk haar identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet en of de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent redelijk is gelet op de gegevens waarover hij beschikte.

Artikel 9ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de identiteit van de aanvrager eveneens kan worden aangetoond door verschillende bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van de identiteit bevatten op voorwaarde dat, onder meer, minstens één van de bewijselementen toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene. Het nagaan of van een bepaald document kan worden aangenomen dat het op de aanvrager zelf betrekking heeft, met andere woorden of er een fysieke band tussen de stukken en de aanvrager bestaat, behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van het bestuur. De Raad beschikt wat dat betreft als annulatierechter slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid om na te gaan of de beoordeling door het bestuur zorgvuldig, op grond van de juiste feitelijke gegevens en niet op kennelijk onredelijke wijze is gebeurd (RvS 21 november 2012, nr. 221.440).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2008 de volgende documenten voorlegde teneinde haar identiteit te bewijzen:

Een kopie van een paspoort geldig van 26 oktober 2006 tot 25 oktober 2011

Een kopie van een Nigeriaans attest dat verzoekster ongehuwd is

Een kopie van een Nigeriaans attest van nationaliteit / verblijf

Een kopie van een Nigeriaanse geboorteakte

Een kopie van het attest van de ambassade van Nigeria in België houdende de bevestiging van haar nationaliteit

Deze documenten die zich in het administratief dossier bevinden, worden allen in de bestreden beslissing besproken.

2.2.7 In haar uiteenzetting ter ondersteuning van het middel betwist de verzoekster geenszins dat het door haar voorgelegde paspoort, waarvan door de federale politie op 4 februari 2011 werd vastgesteld dat het vervalsingen/anomalieën bevat, geen identiteitsdocument is in de zin van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat ter terechtzitting zelfs uitdrukkelijk wordt erkend dat de verzoekster het document niet ondertekende en het om een ongeldig paspoort gaat. Het is evident dat dergelijk vervalst paspoort niet het bewijs vormt van enige fysieke band met de verzoekster.

2.2.8 Wat de overige vier documenten betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende geoordeeld: Betrokkene legt in de aanvraag een kopie voor van een attest dat verzoekster ongehuwd is, een attest van nationaliteit/verblijf, een geboorteakte en een attest van nationaliteit van de ambassade. Echter geen van deze documenten laten toe een fysieke band vast te stellen met verzoekster. Bijgevolg is in huidig verzoekschrift een gebrek aan "enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld."

De verzoekster bekritiseert deze beoordeling slechts in de mate dat de verweerder het attest van de Nigeriaanse ambassade in België niet als bewijs van haar identiteit in aanmerking neemt. De verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van 21 (lees: 27) september 2010 waaruit volgens haar zou blijken dat een certificaat van nationaliteit uitgaande van de nationale autoriteiten kan volstaan om de identiteit aan te tonen. Zij stelt eveneens dat de Nigeriaanse ambassade in België geen valse documenten aflevert en verduidelijkt dat zij langs diende te gaan op de ambassade te Brussel en dat zij het attest slechts heeft bekomen na een onderhoud met de ambassadeur en nadat haar gegevens werden nagetrokken.

Wat de verwijzing naar het arrest nr. 48 574 van 27 september 2010 betreft, dient er op te worden gewezen dit arrest is tot stand gekomen in een andere feitelijke en juridische context dan het geval is in de onderhavige zaak. Bovendien kan uit dit arrest geenszins op algemene wijze worden afgeleid dat een door de bevoegde ambassade verstrekt attest van nationaliteit op zich reeds voldoende is om de identiteit aan te tonen zoals vereist door artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit arrest kwam met name tot stand in de zaak waarin de Raad aan het Grondwettelijk Hof de prejudiciële vraag had gesteld die geleid heeft tot het hierboven besproken arrest nr. 193/2009 van 29 november 2009. De beslissing die toen voorlag, maakte nog toepassing van artikel 9ter (oud) van de vreemdelingenwet zoals het van kracht was vóór de wetwijziging van 29 december 2010, waarbij artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd vervangen. In het arrest nr. 48 574 wordt overwogen dat de motivering van de toen voorliggende beslissing niet toeliet om de waarachtigheid van het nationaliteitsattest van de bevoegde ambassade in twijfel te trekken aangezien deze motivering zich ertoe beperkte dit attest niet als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9ter, § 1 (oud) van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen nu het geen identiteitsdocument is zoals voorzien in artikel 7, § 1 van het Koninklijk besluit en het evenmin aantoont dat de verzoekende partij niet in de mogelijkheid was om in België een identiteitsdocument te verwerven zoals voorzien bij artikel 9ter, § 1 (oud) van de vreemdelingenwet. De thans bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9ter (nieuw) van de vreemdelingenwet, waarin - anders dan voorheen - expliciet is voorzien dat minstens één van de door de aanvrager voorgelegde documenten moet toelaten een fysieke band met de aanvrager vast te stellen. Met de verwijzing naar het arrest nr. 48 574 maakt de verzoekster dan ook geen motiveringsgebrek in de eerste thans bestreden beslissing aannemelijk.

Waar de verzoekster stelt dat de ambassade geen valse documenten aflevert, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze over het al dan niet waarachtige karakter van dit document wordt geoordeeld. In tegendeel wordt enkel geoordeeld dat dit document niet toelaat enige fysieke band met de verzoekster vast te stellen, hetgeen er op wijst dat de bewijswaarde van het attest zelve door de verweerder niet wordt betwist. Met haar blote betoog omtrent de wijze waarop zij het attest van de ambassade heeft bekomen, maakt de verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk dat dit document een vereenzelviging met haar persoon aantoont. Het voorgelegde attest van de Nigeriaanse ambassade in Brussel bevat weliswaar bepaalde identiteitsgegevens - een naam, voornaam, verblijfsadres in België en de bevestiging dat de persoon in kwestie de Nigeriaanse nationaliteit heeft - maar de Raad kan enkel vaststellen dat dit document geen foto, noch de vingerafdrukken, noch enig ander gegeven bevat dat er op wijst dat de verzoekster en de persoon in kwestie één en dezelfde persoon zijn. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, noch foutief van de verweerder om te oordelen dat het voorgelegde attest van de Nigeriaanse ambassade niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de verzoekster.

In de mate dat de verzoekster aangeeft dat de gegevens afgeleverd door de verschillende autoriteiten allemaal overeenstemmen, toont zij echter niet aan dat minstens één van de bij haar aanvraag voorgelegde documenten toelaat een fysieke band met haar persoon vast te stellen, zoals nochtans vereist door artikel 9ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat ook de overige door de verzoekster neergelegde documenten geen elementen bevatten die toelaten enige fysieke band met de verzoekster vast te stellen, hetgeen door de verzoekster overigens niet wordt betwist. Zoals hoger reeds besproken, is ook het paspoort waarvan vaststaat en niet betwist wordt dat het vervalsingen/anomalieën bevat geen identiteitsdocument zoals voorzien in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet, noch kan dit document op geldige wijze de fysieke band met de verzoekster aantonen.

2.2.9 Waar de verzoekster in verwijzing naar een uitprint van de website van de Nigeriaanse ambassade te Brussel aangeeft dat zij niet in de mogelijkheid is om in België een paspoort te verkrijgen, stelt de Raad samen met de verweerder vast dat de verzoekster noch in haar aanvraag, noch op enig ander moment voorafgaand aan de eerste thans bestreden beslissing heeft gewezen op dit probleem. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Het komt de Raad, als annulatierechter, ook niet toe om het bij het verzoekschrift gevoegde document zelf te onderzoeken om alzo de ontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw te beoordelen en zich op dit punt in de plaats van het bestuur te stellen. Het weze ook benadrukt dat de bewijslast met betrekking tot verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk bij de aanvrager zelf ligt. Het is aan de aanvrager om het bestuur in kennis te stellen van alle elementen die hij nuttig acht ter beoordeling van zijn aanvraag en het is niet aan het bestuur om op eigen initiatief en voor de aanvrager de nodige (bewijs)elementen te gaan vergaren. Met de verwijzing naar de onmogelijkheid om via de Nigeriaanse ambassade in België een paspoort te verkrijgen, toont de verzoekster dan ook geenszins enig motiveringsgebrek van de eerste bestreden beslissing aan.

2.2.10 Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden en naar alle redelijkheid heeft besloten dat de verzoekster bij haar aanvraag haar identiteit niet heeft aangetoond en zij evenmin heeft gemotiveerd vrijgesteld te zijn van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf werd dan ook naar recht en rede onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.2.11 De kritiek van de verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet motiveert waarom hij, nadat haar aanvraag op 18 mei 2009 aanvankelijk ontvankelijk werd verklaard, van gedacht is veranderd, is niet dienstig. Dergelijke motivering behoort immers niet in de eerste thans bestreden beslissing te worden opgenomen, maar in de beslissing waarbij de aanvankelijke beslissing van 18 mei 2009 wordt ingetrokken. In de mate dat de verzoekster thans nog op nuttige wijze enig motiveringsgebrek aangaande de intrekking van de beslissing van 18 mei 2009 kan aanvoeren nu zij in haar beroep tegen de eerdere beslissing van 14 april 2011 (die naderhand ook werd ingetrokken) geenszins melding maakte van enig motiveringsgebrek ter zake, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief blijkt dat de intrekking van de beslissing van 18 mei 2009 als volgt, wordt gemotiveerd:

“De instructies d.d. 18 mei 2009 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15.09.2006, worden ingetrokken en als nietig beschouwd.

Op 18.05.2009 werden bovenstaande betrokkenen in het bezit gesteld van een A.I. Uit het rapport van de federale politie (zie administratief dossier) dd. 04.02.2011 blijkt echter dat het identiteitsdocument (S.C.) dat werd voorgelegd vervalsingen/anomalieën bevat, nl.: fouten in de MRZ-code.

Een nieuwe onontvankelijke beslissing voor de 9ter aanvraag dd. 23.12.2008 zal worden genomen.”

Hieruit blijkt dat de intrekking van de ontvankelijkheidsbeslissing wordt verantwoord door de vaststelling dat het voorgelegde paspoort vervalsingen/anomalieën bleek te bevatten. Dergelijke motivering is afdoende. De kritiek van de verzoekster is dan ook niet dienstig. Overigens wordt ook in de eerste thans

bestreden beslissing gemotiveerd dat de federale politie op 4 februari 2012 vaststelde dat verzoeksters paspoort vervalsingen/anomalieën bevat, zodat ook uit deze beslissing blijkt welke de feiten zijn na de beslissing van 18 mei 2009 die ertoe geleid hebben anders te oordelen met betrekking tot de ontvankelijkheid van verzoeksters verblijfsaanvraag.

2.2.12 Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt niet voor.

2.2.13 In de mate dat de verzoekster in de aanhef van het tweede middel de schending aanvoert van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en zij *in fine* van het middel verduidelijkt dat het om een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel gaat, dient te worden opgemerkt dat dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid in kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoeker geen schending aantoonde van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.14 Het tweede middel is ongegrond.

2.3 In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de 9ter aanvraag van verzoekster onontvankelijk heeft verklaard en de opdracht heeft gegeven om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten alvorens ten gronde te onderzoeken of de ziekte van de kinderen van verzoekster een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken eerst had moeten onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Zoals reeds hierboven gezegd, zou de terugkeer naar Nigeria voor verzoekster en haar kinderen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken.

In Nigeria is er geen overheidsbeleid op vlak van mentale gezondheidszorg. Nigeria is een derdewereldland dat vecht om basisgezondheidszorg te voorzien. Gehandicapten worden in Nigeria gediscrimineerd en genegeerd. Er zijn wel een beperkt aantal privé-instellingen die zich ontfemen over de gehandicapten maar die zijn onbetaalbaar voor verzoekster.

Het is dus duidelijk dat er een reëel risico bestaat dat de mentaal gehandicapte kinderen van verzoekster in Nigeria onderworpen zouden worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

Bovendien is de toestand van de kinderen zo erg, dat het absoluut wordt afgeraden om de kinderen een lange vliegtuigreis te laten maken, (stuk 7)

De vliegtuigreis op zich zou dus al een inbreuk betekenen op artikel 3 EVRM.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken een verwijderingsmaatregel genomen heeft ten aanzien van verzoekster en haar kinderen, zonder de ingeroepen medische elementen te onderzoeken, heeft zij artikel 3 EVRM geschonden. (Rechtspraak RvV in die zin : RvV 14.397, 25 juli 2008 ; RvV 37.026 15 januari 2010 ; RvV 39.483, 26 februari 2010.)”

De verzoekster is van mening dat artikel 3 van het EVRM is geschonden nu de verweerder jegens haar en haar minderjarige kinderen een verwijderingsmaatregel treft zonder de ingeroepen medische elementen te onderzoeken.

De Raad merkt op dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij de illegale verblijfssituatie van de verzoekster en haar minderjarige kinderen wordt vastgesteld. De verzoekster betwist de illegale verblijfssituatie niet, maar is enkel van oordeel dat verweerder alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren had moeten onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan het volgende gelezen worden: “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan worden afgeleid dat indien de verweerder de verzoekster en haar minderjarige kinderen op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat de medische situatie van de kinderen in zijn geheel wordt onderzocht (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: “*qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)*”). In casu blijkt uit de thans voorliggende gegevens echter niet dat de verweerder het bestreden bevel op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen die zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Het betoog van de verzoekster omtrent de mentale gezondheidszorg in Nigeria en de stukken waarnaar zij verwijst zijn *in casu* niet dienstig. Een lange vliegtuigreis die de verzoekster beschouwt als een inbreuk op artikel 3 van het EVRM, is evenmin aan de orde. Uit het bestreden bevel noch uit enig ander thans voorliggend gegeven blijkt immers dat de verzoekster zich met haar kinderen naar Nigeria dient te begeven.

De Raad wijst er tevens op dat in de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en waarbij tevens instructie wordt gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, het volgende is opgenomen:

“Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02 274 66 11).”

Niets verhindert de verzoekster dus om, zoals in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesuggereerd, een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indien de gezondheidstoestand van haar minderjarige kinderen daartoe noopt.

Het feit dat de gezondheidstoestand van verzoeksters minderjarige kinderen op heden nog niet ten gronde is beoordeeld, is overigens niet aan de verweerder toe te schrijven maar enerzijds aan het bedrieglijk handelen van de verzoekster zelve die niet betwist dat zij bij haar aanvraag gebruik maakte van een vervalst paspoort en anderzijds aan het feit dat de verzoekster niet de in artikel 9ter, § 2 voorziene identiteitsdocumenten heeft voorgelegd nu de overige documenten niet toelaten enige fysieke band tussen de titularis en de verzoekster vast te stellen. Het feit dat bepaalde documenten voorliggen die attesteren dat de titularis ervan de Nigeriaanse nationaliteit bezit, neemt niet weg dat er geen enkele aanwijzing is die toelaat een fysieke band tussen deze documenten en de verzoekster vast te stellen zodat ook deze documenten niet de nationaliteit van de verzoekster kunnen aantonen. De nationaliteit van de verzoekster blijkt dan ook onzeker zodat het de verweerder, en bij uitbreiding ook de Raad, niet mogelijk is om te bepalen ten aanzien van welk land het risico op een onmenselijke of een vernederende moet worden beoordeeld. Niets staat er echter aan in de weg dat de verzoekster, indien zij stukken kan voorleggen die haar identiteit en nationaliteit aantonen én die tevens toelaten de fysieke

band met haar persoon vast te stellen, een nieuwe aanvraag indient om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten strijdt met artikel 3 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. C. DE GROOTE,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET